ים:

ב) כתובות ז., ג) [לקמן נד:

נה.ז. ד) ובמדבר וז. ה) ל"ל

דלא בעי נמי, ו) ל"ל

תורה אור השלם

1. וְהָזִּיר לַיְיָ אֶת יְמֵי נִזְרוֹ

והביא כבש בן שנתו

יְּלָנְשָׁם יְפְּלוּ כִּי טְמֵא הָרְאשׁנִים יִפְּלוּ כִּי טְמֵא נָזְרוֹ: במדבר ו יב

נוסחת הריב"ן

אז המיר נטמא ביום מלאת

כו׳ הס״ד: ב] ומנה יום אחד

ונטמא כו': ג] דאי: ד] (ואפ״ה כו' ימים שלמים) ליתא בכ״י: ה] אנזיר

קאי כלומר כו':

הגהות הב"ח

לאשם

בב ג מיי׳ פ״ב שם הל׳ כא סמג לארן רמג:

פי' הרא"ש

נטמא בסוף מאה יכול יהא סותר פי׳ הכל. אבל ל׳ יום כדדרשינן בפ״ק . דכתיב ביום מלאת ימי נזרו התורה אמרה ביום מלאת תן לו ימי נזרו. ותרוייהו . קראי צריכי דאי לא כתיב קרא ביום מלאת הוה אלא ביום מלאת הוה אמינא היום ק' וא' שהוא יום הבאת קרבנותיו קרי׳ יום מלאת כמו ובמלאת טהרה דכתיב גבי יולדת אבל נטמא יום ק׳ . סותר הכל ת"ל והימים הראשונים ואי לא כתיב אלא והימים הראשונים הוה אמינא נטמא ביום הק מלאת: הליז ימים דנפק חד ומתחלי תרי. פר״ת דהכי מיבעיא ליה מי אמרינן כי . היכי דבימים אחרונים לא בעי׳ אלא שיש עוד עליו נזי׳ ב׳ ימים הכי נמי בימים הראשונים לא בעי' אלא שיהא עליו נזירות ב' ימים -והיינו דמיפיק חד ועייל תרי או דלמא דומיא דאחרונים לגמרי שיהא עליו יום א' שלם. דיום אחרוז של נזי׳ שלם הוא דמביא קרבנותיו ביום שאחר השלמת נזירו׳ ואפ״ה אם ביום ל' ונטמאז כל זמן שלא הביאם לא . פסקה נזי׳ אף ראשון בעי׳ יום א' שלם והיינו דנפקי ב' ומתחלי ג': א"ל יפלו כתיב דמשמע נפילה כל דהו: ואצטריך למכתב ב׳ ימים ואצטריך למכתב יפלו. דהוה מצי למכתב וקדש ראשו ביום ההוא וקוש ואשו ביום ווווא מלבד הימים הראשונים: הוה אמינא אפילו חד. (כמת"ה) דיפלו נפילה כל דהו משמע: **מתני'** מי שנזר נזיר׳ מרובה יותר מל׳ יום ואח״כ בא לארץ יום ואורכ בא יאון להביא קרבנותיו: ב״ש אומרים [נזיר] ל' יום דקנסינז ליה למנות נזירות טהרה: וב״ה סברי דקנסינן ליה להשלים כל נזי׳ דמחשבינז ליה כאילו נדר בבית הקברות. ואינו עובר משום בל תאחר דיש כח ביד חכמים לעקור דבר מז קתני רישא ב"ש אומרים וכו׳. לא הוה צריך למימר כן דארישא קיימינן אלא רשיט׳ נזי׳ משונה: [ה״ג] דב"ש סברי ארץ העמים משום אוירא גזור. דאפילו נכנס לה בשידה תיבה ומגדל טמא שהחמירו על ארץ העמים לטמא אף האויר ולא כדין טומאת מת. הלכך אין טומאתה וב"ה סברי משום גושה גזור כדיז מאהיל על הגוש ואם נכנס בשידה תיבה ומגדל טהור הלכך טו"מ כדיז מאהיל על המת והוי

הבי גרסינן ונממא בתחילה. פירוש ביום ראשון בן חה אין לו [ראשונים] הילכך יום שנטמא ממנין מירותו הוא וימנה ל"ט לוה ויגלח ביום מאה שהוא יום ק"א למנינו: נטמא בסוף מאה. ביום אחרון יכול יהא סותר הכל ת"ל והימים הראשונים יפלו מכלל

דאיכא אחרונים לבא עליו כשנטמא

ומסתמא שנים בעינן דומיא דראשונים

ולכך אינו סותר הכל ואם תאמר

והא תנן (לעיל דף טו.) במתניתין (כו')

נטמא ביום מאה סותר שלשים לר"א

וי"ל דהכי נמי קאמר יכול יסתור הכל

מ"ל והימים הראשונים יפלו וזה איז

לו אחרונים ולכך לא יסתור הכל אבל

שלשים מיהא סותר מדרשא דדרשינו

. בפ"ק (דף ו:) וזאת תורת המיר ביום

מלחת נטמח ביום מלחת תן לו תורת

נזיר ולריכי הני תרי קראי דאי לאו

זאת תורת הנזיר ה״א דכי נטמא

ביום אחרון שהוא יום מלאם לא יחחור

כלל ואפילו שלשים יום כתב רחמנא

זאת תורת הנזיר וא"ת א"כ לכתוב

זאת תורת הנזיר ולשתוק מוהימים

הראשונים יפלו וי"ל א"כ הוה אמינא

דיום מלאת היינו יום ק"א כמו ובמלאת

ימי טהרה (ויקרא יב) דהוי לאחר

שמלאו ימי טהרה שהוא יום התגלחת

שמלאו ימיו כבר וההוא סותר שלשים

יום אבל נטמא יום מאה יסתור כולם

כתב רחמנה והימים הרחשונים יפלו

דאפילו נטמא ביום מאה [אינו] סותר

כולם ועוד דלא סגי דלא לכתוב

והימים לאפוקי תחלת המאה שלא היו לו ראשונים: ה"ג וזה יש דו אחרונים.

יום טומאה ויום מאה שאחריו שהוא

כולו ממנין הנזירות כל כמה שלא

הביא קרבנותיו דאפילו לרב מתנא

דאמר מקצת היום ככולו מצוה עליו

להשלים לכתחלה כדאמר בפ"ק

(דף ו.): מדקתני הריני גזיר ק' יום ונממא. אלמא שנדר בטהרה

והדר נטמא: אמר ליה רב פפא

לאביי הלין ימים. הראשונים דקאמר

ר' אליעזר דנפק חד ומתחילין תרין

דהיינו ביום שני לנזירותו או דלמא

דבעינו יום אחד שלם כי היכי דבימים

אחרונים איכא חד יום שלם דהיינו

אמר רבא מ"מ דר"א אמר קרא יכי ממא נזרו משום דבמומאה נזר איתיביה אביי הריני נזיר מאה יום ונטמא בתחלת מאה יכול יהא סותר ת"ל והימים הראשונים יפלו אַעד שיהו לו ימים ראשונים וזה אין לו ראשונים נטמא בסוף מאה יכול יהא סותר ת"ל והימים הראשונים יפלו מכלל דאיכא אחרונים וזה אין לו אחרונים נממא ביום מאה חסר אחת יכול לא יהא סותר ת"ל והימים הראשונים יפלו מכלל דאיכא אחרונים וזה יש לו ראשונים ואחרונים והא בממא שנזר לא מצית אמרת מדקתני הריני נזיר מאה ונטמא בתחלת מאה וקתני עד שיהו לו ימים ראשונים תיובתא א"ל רב פפא לאביי הלין ימים דקאמריגן דנפק חד ומתחילין תרין או דלמא דנפקין תרין ומתחילין תלתא לא הוה בידיה אתא שייליה לרבא א"ל ייפלו כתיב ואיצטריך למיכתב ימים ואיצטריך למיכתב יפלו דאי כתב רחמנא ימים ולא כתב יפלו ה"א (6) עד דנפקין תרין ועיילין תלתא כתב רחמנא יפלו ואי כתב יפלו ולא כתב ימים הוה אמינא אפילו חד כתב רחמנא ימים: מתני שמו נזירות הרבה והשלים את נזירותו ואח"כ בא לארץ בש"א נזיר שלשים יום ובית הילל אומרים נויר בתחלה מעשה בהילני המלכה שהלך בנה למלחמה ואמרה אם יבוא בני מן המלחמה בשלום אהא נזירה שבע שנים ובא בנה מן המלחמה והיתה נזירה שבע שנים וכסוף שבע שנים עלתה לארץ יוהורוה ב"ה שתהא נזירה עוד שבע שנים אחרות ובסוף שבע שנים נממאת ונמצאת נזירה עשרים ואחת שנה אמר רבי יהודה לא היתה נזירה אלא ארבע עשרה שנה: גמ' או קתני רישא בית שמאי אומרים נזיר שלשים יום ובה"א נזיר בתחלה לימא נזיר שלשים יום ובה"א נזיר בתחלה לימא בהא קמיפלגי דבית שמאי סברי יארץ העמים משום גושה גזרו עליה

אמר רבא מאי טעמא דר' אליעזר. אליבא דעולא: אמר קרא והימים הראשונים מכלל דאיכא אחרונים וזה אין לו אחרונים. לפיכך אינו סותר כולן אלא שלשים. ורבי אליעזר לטעמיה כדאמרינן בפירקא קמא (לעיל דף ו:) זאת תורת הנזירד) (כ) או: נטמא ביום מאה חסר אחת. דהשתא איכא תרי מהצת יום צ"ט וכל

יום מאה: ומדקתני הריני נויר בומאה יום (ג) ונטמה בתחילת מחה. דהיינו בו ביום וקתני שיהו לו ימים הראשונים אלמא שמעינן מהא דבנזיר טהור שנטמא נמי אמר ר' אליעזר דבעינן ימים הראשונים וחיובתא דעולא: הלין ימים דבעינן. אליבא דרבי אליעזר מפיק חד ומתחילין תרין שעומד ביום שני כשנטמח: או נפקין מרין ומסחילין חלחא. דבעינן שני ימים שלימין: אמר ליה יפלו כחיב. דמשמע דליהוון תרין בנפילה וכגון דנפקין תרין ועיילין תלת: עוחי כתב רחמנה ימים ולה כתב יפלו. הלה והימים הראשונים יעזוב ה"א האי דכתיב ימים משמע כגון דנפיק חד ועיילין תרין דו ואפילו הכי אקיים ימים דהא כבר עייל יום שני כתב רחמנא יפלו דמשמע ימים שלימים: ואי כתב יפלו ולא כתב ימים הוה אמינא אפילו חד. כלומר הוה אמינא דהאי דכתיב יפלו משמע אכולהו ימים שכבר מנה או ארבעה או תלתא או תרין או חד. ואית דמפרשי אי כתב יפלו ולא כתב ימים ה"א האי דכתיב יפלו אפילו חד משמע והאי דכתיב יפלו הואמירים דעלמא קאי כלומר ונפיק חד ועיילין תרין ואיקיים לו יפלו. לשון אחר דאי כתב רחמנא ימים ולא כתב יפלו הוה אמינא עד דנפקין תרין ועיילין תלת דב׳ ימים שלימין בעינן ואי כתב יפלו ולא כתב ימים הוה אמינא דאפילו חד דיפלו משמע נפילה והאיכא נפילה דחד יומא להכי כתב רחמנא ימים דבעינן דנפיק חד ועיילין תרין: לימה בהה קמיפלגי דב"ש סברי משום גושה גורו. ולח משום אוירא והויא קלישא טומאתה

ומשום הכי סגי לה בשלשים יום:

(מ) גם' הוה אמינא (עד דנפקין תרין ועיילין מלמלו, מל"מ ונ"ב ס"ל דנפק חד ועיילין תרין: (ב) רש"י ד"ה למר הרל ואח"כ מ"ה נטמא ביום מלאת וכו׳ נטמא ביום מאה וכו' דהשתא איכא תרי יומי מקלת: (ג) ד"ה ומדהתני הריני נזיר ה' יום ומנה יום אחד נתחילת:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] גמ' קתני רישה וכו'. נ"ב כהן שייך תוס' ד"ה בֹן תום' ד"ה ה"ג ונטמא בתחלה פי׳ ביום ראשון. כאן הס"ד ואח"כ מה"ד וזה אין לו וכו': ג] ד"ה אמר לי' רב פפא לאביי וכו׳ היינו נמי יום שני. נ״ב עי׳ א״מ: ד] ד״ה ובסוף . שבע שנים וכו' וי"מ בגמ'. על תיבות וי״מ בגמ' נ״ב הא״מ מוחק זה:

הגהות התוספות ל"ל אביי גופיה. 2. ל"ל
דנקרא. 3. ל"ל שנזר ותיבת שגורו נמחה. 4. נ״ל מפרש

יום המאה ה"נ בימים הראשונים כי ובית מתחיל תלת אבל כי נטמא ביום שני דפעמים אינו אלא שני חלאי ימים כגון דקבל נזירות אתמול בחלי היום והיום נטמא בחלי היום ואם חאמר ונפשוט ליה ממתניתין דקתני ר"א [אומר] לא לבו ביום מכלל דיום שלאחריו סותר וי"ל דלא חש ר' אליעזר להזכיר רק ממה דפליג אדרבנן דאמרי בו ביום מביא קרבן טומאה ואמר להו ר' אליעזר לא לבו ביום וה"ה נמי לא ביום שני עד שלישי ואם מאמר ולפשוט ליה מברייתא דאייתי לעיל גופאי נטמא בתחילת מאה יכול יהא סותר וכו׳ מכלל דכי נטמא ביום שני ודאי סותר וי״ל תחילת מאה בּ] היינו נמי יום שני [קרא]? תחילת מאה ועו״ל דמשום דלרבנן סותר אפילו ביום ראשון קאמר להו ר"א [דאינו] סותר וא"ת ונפשוט ליה מסיפא דקאמר כי נטמא ביום מאה חסר אחת דסותר אלמא דבתרי יומי סגי ליה וה״ה בתחילת נזירות דמסתמא אחרונים דומיא דראשונים וי״ל דאחרונים פשיטא ליה דבתרי יומי סגי ליה לפי שיש שם יום שלם דהיינו יום מאה אבל בתחילת חירות פעמים דליכא אלא שני חלאי ימים כגון אם נדר בחזי יום לכך מספקא ליה אי לכך בעינן דנפקא תרין וקאי בתלת אבל קשה דליפשוט ליה מברייתא דלעיל דמתחיל ומונה מיד פי' משביעי וכי נטמא בשמיני דליכא אלא ב׳ ימים מביא קרבן טומאה (לו) לר״א ולריך לומר דלא שמיע ליה לההיא ברייחא דלעיל אי נמי שמיע ליה וקבעי טעמא מקרא א״נ י״ל כדפרישית לעיל דהא דבעינן דנפקא תרין וקאי אתלת משום דבעינן יום שלם שחל עליו מירות דומיא דאחרונים אבל לעיל כיון דמירות חל עליו משביעי דנטמא בשמיני יש כאן שביעי שלם ולכך כיון דנטמא בשמיני מביא קרבן טומאה וקצח קשה הא שביעי אינו שלם שלריך להזות ולטבול קודם שיחול הנזירות: לשון הג"ה א"ל יפלו כתיב משמע נפילה כל דהו לרבות 🔊 שלא בא נמי יום שלם: ואינטריך למיכתב ימים ואיצטריד למיכחב יפלו. דמצי למיכחב הכי וחדש ראש נזרו ביום ההוא מלבד ימים הראשונים ולשחוק מיפלו: עד דנפהי מריז ועיילי מלת. דימים משמע הכי דבעינן דומיא "דאחרון דאיכא יום שלם כתב רחמנא יפלו דמשמע כל דהו דנפק חד וקאי בתרין: ואי כתב רחמנא יפלו הראשונים ולא כתב ימים דמצי למיכתב והראשונים יפלו ה"א ואפילו לבו ביום כת"ק ולשון יפלו קאי אנזירות דעלמא כתב רחמנא ימים: מנדר בחוצה לארץ נוירות הרבה מל' יום והשלים נוירותו בחוצה לארץ ואח"ב בא לארץ. למו דוקם נמקרה נעלמם דלם סגי דלם ממי לארץ ישראל להקריב קרבנותיו ולהשלים טירותו למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה: בדרך שלשים יום. בגמרא מפרש דמדרבנן קנסא בעלמא הוא שגזרו? בארץ העמים דגזרו עליהם טומאה ומן הסורה ודאי טהור ויצא ידי מירותו: בדיך בתחידה. לחזור ולהתחיל כל מניינו גם דברי ב"ה קנס ומדרבנן והכי מפורש בגמרא: ובסות שבע שנים באה ואחר כך נשמאת. ד! וי"מ! בגמרא דלא נבלעו [אלו] באלו [מדמנינן] אחת ועשרים שנה: אכור רבי יהודה לא היתה גזירה אלא י"ד שנה. בגמ' מפרש לה: